

КРИЛАТАТА ЖЕНА

Меланезска¹ приказка

На острова Аврора, който принадлежи към Новите Хебридски Острови, разказват за жени, които живели на небето и имали крилѣ, като птиците. По нѣкога тѣ се спускали долу на земята, за да се поокжпятъ въ хладните морски води; ала, прѣди да се хвърлятъ въ вълните, тѣ си снемали голѣмитѣ свои блѣстящи крилѣ и ги слагали на брѣга.

Но случило се веднажъ, че едно момче, по име Таби, минало тъкмо по това време покрай тамъ и съгледало крилѣтѣ. Бърже взело то единъ чифтъ крилѣ и ги отнесло въ селото, където живѣло. Тъкмо до най голѣмия стълбъ на своята колиба изкопало то една дупка и сложило тамъ крилѣтѣ. Тогава ги покрило пакъ съ прѣстъ и отишло пакъ на мѣстото, където ги било намѣрило. Тукъ седнало то и взело да чака търпеливо, какво ще стане.

Когато женитѣ се окжпали, всѣка една си взела крилѣтѣ и отхвъркнала съ тѣхъ въ планината. Само една не могла да отхвърчи съ тѣхъ, защото ѝ нѣмало крилѣтѣ. И тя се натжила страшно и зела да рони горчиви сълзи.

Когато Таби видѣлъ това, той се приближилъ до нея и се прѣсторилъ като че нищо не знае. „Защо плачешъ тъй?“ запиталъ той.

— Ахъ, рекла жената, ти си ми зелъ крилѣтѣ и сега азъ не мога да си отлѣтя на небето.

Таби я утѣшавалъ, колкото могълъ, и я зелъ съ себе си у дома. И тя му станала жена.

Но въ дома на Таби живѣла и неговата майка и съ нея крилатата жена трѣбвало да

работи заедно: да копае корени отъ едно растение, което тамъ се казва йамъ, да сади банани, и всичко друго, каквото туземните негритянки работятъ. Но чудно нѣщо, щомъ се докосвала тя до листеца на нѣкой йамъ, и съ кашъ нѣкаква невидима ржка изкопавала всички корени, така че тя трѣбало само да ги сбира съ шепа; а щомъ се докосвала до нѣкое бананово дърво, изведнѣжъ всички банани ставали зрѣли.

Когато Табивата майка, която още въ началото приела чужденката съ недовѣрие и съ не добро сърдце, видѣла това, намразила я още повече и почнала да нахоква синовата си жена. Таби не билъ тукъ, а нейдѣ по полето, по ловъ на птици. И когото сега майка му станала все по-зла и все по-лоши думи говорѣла, бѣдната крилатата жена се натжила прѣмно и излѣзла нажалена малко навънъ. Тя седнала до стълба на колибата и почнала да рони горчиви сълзи. Ала нейните сълзи потекли на земята; и били толкова много, че тамъ, където падали, станала дълбока трапчинка. И какво станало? — изведнѣжъ се лѣснала една малка, съвсѣмъ малка частъ отъ крилѣ отъ подъ земята нагорѣ.

И крилатата жена прѣстанала да плаче, и изгрѣбала съ ржѣ всичката земя отгорѣ и извадила тъй крилѣтѣ, здрави и неповрѣдени. Веднага слѣдъ туй си ги турила и — хвър... — се изгубила въ небето.

Но когато Таби се върналъ сега отъ ловъ и не намѣрилъ своята жена, той се разсърдилъ много и зелъ грозно да кори и упрѣква майка си, защото знаелъ, че тя мразела крилатата жена и тя, навѣрно, я е изгонила.

¹ Меланезия, щерече „черни острови“; тѣ принадлежатъ къмъ Австралия.